

ת"פ 50883-12-16

בבית משפט השלום בתל אביב

איליה מרשק

המבקש:

(הנאשם 3)

באמצעות ב"כ עו"ד אסף דרעי

מהקליניקה לדיני הוצאה לפועל

בית הספר למשפטים של המכללה למינהל

רח' אלי ויזל 2 ראשון לציון 7502501

טל': 03-9634011 פקס': 03-9634112

דוא"ל: assafderri@gmail.com

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב

רח' הנרייטה סולד 1, תל-אביב

טל': 03-6970222, פקס': 03-6919108

בקשה לגילוי חומרי חקירה
לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת להורות למשיבה, בהתאם לסמכותו הקבועה בסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי"), לגלות ולהעמיד לעיון המבקש את חומרי החקירה המפורטים להלן.

אלו נימוקי הבקשה:

1. **רשימה אחת מאוחדת של מלוא חומרי החקירה בתיק:** המבקש פנה באמצעות בא-כוחו אל המשיבה במכתב מיום 14.8.17 וביקש, בין היתר, לקבל רשימה אחת מאוחדת של כלל חומרי החקירה אשר נאספו על ידי המשטרה (**המכתב מיום 14.8.17 מצ"ב ומסומן נספח 1**). להלן יכונה לשם הנוחות: "מכתב הפנייה". המשיבה, במכתב התשובה ששלחה אל ב"כ המבקש ביום 14.11.17 (**מצ"ב ומסומן נספח 2**), להלן יכונה: "מכתב התשובה"), סירבה.
2. בתיק מורכב ורחב-היקף זה נאספו על ידי המשטרה חומרי-חקירה רבים מאוד, הכוללים מסמכים, תצלומים, ומדיה אלקטרונית (על מנת לסבר את האוזן יצוין כי מצויים בכלל חומרי החקירה מעל 90 דיסקים המכילים תמונות, סרטונים וקטעי-שמע). זאת ועוד, כתב האישום מורכב ממספר ניכר של אירועים, אשר נחקרו על ידי המשטרה תחת 4 או 5 תיקי חקירה שונים ונפרדים.

3. המאשימה העבירה לסניגוריה, במסגרת חומרי-החקירה, לא פחות מ-8 רשימות שונות ונפרדות שבכל אחת מהן תיעוד של חומרי החקירה שנאספו בתיקי המשטרה השונים. ייאמר מיד: הרשימות הללו, לא זו בלבד שאינן עושות סדר בדברים ואינן מסייעות להבין ולקטלג את חומרי החקירה, הן רק גורמות לבלבול מוחלט, באופן המכביד ומקשה מאוד על הסניגוריה לעשות את עבודת ההגנה כיאות. (מצ"ב הרשימות, מסומנות כנספחים 11-3).

4. כל אחת מן הרשימות הנ"ל כשלעצמה מפוצלת לשתי רשימות-משנה' עם סימונים נפרדים (מספרים ואותיות) להודעות ולמסמכים אחרים (זכ"דים, פקודות מעצר, פרוטוקולים וכיו"ב). הסימונים בין הרשימות לבין עצמן חופפים, באופן שרשימה אחת מתחילה בסימון ההודעות בספרה 1 ובמסמכים האחרים באות א', וכך קורה ביתר הרשימות במקביל, מה שמוביל כמובן לבלבול מוחלט בין הרשימות לבין עצמן, לכפל, שילוש וריבוע סימונים...

5. קיומן של מספר רשימות עם סימונים חופפים ומבלבלים כאמור, לא רק שאינו מאפשר למיין את חומרי החקירה כיאות ולהבין, כבר בתחילת הדרך, אילו חומרי חקירה קיימים ואילו חומרים חסרים, הוא אף אינו מאפשר להתכונן כיאות לחקירות נגדיות של עדי התביעה, בין היתר בכך שאינו מאפשר להבין את תוכנם של המסמכים עצמם. כך למשל, כאשר בהודעה מסוימת מפנה חוקר את הנחקר למסמך מסוים, קשה להבין לאיזה מסמך הוא מתכוון, כאשר שניים, שלושה או ארבעה מסמכים נושאים את אותו סימון עצמו! הדברים נכונים ביתר שאת כאשר מדובר בתצלומים או בקבצי מדיה כגון סרטונים – אין שום אפשרות להבין איזה סרטון מוצג בפני נחקר, ואין שום אפשרות להתכונן לחקירה נגדית של החוקר או של הנחקר.

6. ההלכה הפסוקה בעניין זה ברורה וידועה: על התביעה לערוך רשימה אחת, מאוחדת, ממצה ורציפה של חומרי החקירה שבידה, ולהעבירה לעיון ההגנה (ראו: בש"פ 6820/09, אלי גבאי נ' מדינת ישראל [2009]). הדברים שנאמרו שם יפים ביתר שאת לתיק דנן, בשל כל הנימוקי המפורטים לעיל.

7. לאור האמור לעיל, יהא זה נכון וצודק להורות למאשימה לערוך ולהעביר לעיון הסניגוריה רשימה אחת, מלאה ומאוחדת, של כל חומרי החקירה בתיק.

8. מלוא החומר שנאסף על ידי בנק לאומי לישראל בע"מ (להלן: "בנק לאומי"), עובדיו ו/או מי מטעמו, בחדר הבקרה של הבנק ו/או על ידי מחלקת הבטחון של הבנק ו/או על ידי כל אגף אחר שלו: המבקש פנה אל המאשימה וביקש, בסעיפים 10א, 10ג למכתב הפנייה, להעביר לידיו את מלוא החומר הנ"ל. המשיבה, בסעיף 10 למכתב התשובה, סירבה להעביר את החומרים בטענה שהם אינם מצויים ברשותה ואינם מהווים חומרי חקירה ואף אינם רלוונטיים – אך באותה נשימה טענה כי היא פועלת לברר קיומם של מסמכים אלה והאפשרות להעבירם לידה "על מנת לחזק את הראיות בתיק" (סעיף 10ג) למכתב התשובה).

9. תשובת המאשימה מתמיהה. מחד גיסא, היא טוענת שהחומרים שהתבקשו אינם רלוונטיים ואינם חלק מחומרי-החקירה בתיק, ומאידך גיסא היא פועלת לקבלתם. ממה נפשך? אם אין הם רלוונטיים – מדוע את פועלת לקבלם?! זאת ועוד: המאשימה טוענת שהמסמכים אינם בידיה ואין היא יודעת מה יש בהם, אך למרות זאת היא מביעה בטחון רב בכך שהם דווקא יחזקו את הראיות שבידיה...

10. כך או אחרת, מדובר במסמכים רלוונטיים ונחוצים. אין חולק, כי בנק לאומי – אחד הגופים העיקריים שנגדם כוונה המחאה הציבורית אותה הובילו הנאשמים – אסף חומר רב בזמן אמת אודות הנאשמים ואודות פעולות המחאה שלהם, בין היתר אודות פעילויות ספציפיות הנזכרות בכתב-האישום! כך למשל, בהודעת העד זוהר קופרברג, שתפקידו קצין ביטחון בהנהלה הראשית של בנק לאומי מזה כ- 8 שנים, נזכר במפורש תיעוד שנעשה בחדר-הבקרה של בנק לאומי, באופן ספציפי אודות אירוע שנזכר בכתב האישום (מצ"ב הודעת קופרברג, מסומנת נספח 12). בין היתר, מזכיר קופרברג צילומים שצילם בטלפון הנייד שלו, דיווחים שמסר להנהלת בנק לאומי וכן למתלוננת רקפת רוסק-עמינוח.

11. כמו כן מוסיף קופרברג ומזכיר תהליך שהתקיים בבנק לאומי שבסופו "החלטנו למסור עדות", ואילו בהודעתה של המתלוננת רקפת רוסק עמינוח, מנכ"לית בנק לאומי, נזכרת במפורש "טבלת תיעוד" שנערכה בבנק בקשר לנאשמים ולפעילות המחאה שביצעו (מצ"ב הודעת רוסק עמינוח, מסומנת נספח 13). מן הדברים עולה, ללא ספק, מהלך שלם שהתקיים בבנק לאומי וכלל מן הסתם ישיבות, דוחות, מזכרים, פרוטוקולים וכיו"ב. אפילו אם לא היו האינדיקציות הנ"ל, ברור לכל בר-דעת כי בנק לאומי בהיותו חברה ציבורית עם הנהלה, דירקטוריון וחובות דיווח נרחבות - חזקה עליו שערך מסמכים שתיעדו בזמן אמת את כל ההתרחשויות סביב פעילות המחאה של הנאשמים. כל החומרים הללו – כתובים, מוסרטים או מצולמים – הינם בבחינת חומרי חקירה רלוונטיים ונחוצים מאין כמותם לשם בירור האמת וקבלת תמונה עובדתית שלמה ומלאה אודות ההתרחשויות שמתוארות בכתב-האישום באופן מעוות ומגמתי, למרבה הצער. אי-העברת חומרי החקירה הללו פוגעת אנושות בהכנת ההגנה, שכן מצוי בהם מידע רב-ערך שיסייע להכנת חקירות עדי-התביעה, ויסייע לביסוס קו-ההגנה של הנאשמים. כך למשל, לשם המחשת הדברים, ייאמר כי זוהר קופרברג סיפר בהודעתו על אירוע מחאה שנערך בסמוך לביתה של רוסק-עמינוח, אירוע הכלול בכתב-האישום בתיק זה. פשיטא, שקבלת החומרים המבוקשים, שנאגרו על ידי בנק לאומי, תאפשר לבדוק תיעוד שנערך בזמן אמת אודות עצם קיומו של אירוע המחאה, מיקומו, משכו, מספר המשתתפים בו, טיבה של הפעילות שנעשתה בו, עדים שנכחו בסביבה, ועוד כהנה וכהנה מידע רלוונטי שיאפשר לקבוע האם אכן מדובר באירוע פלילי כטענת התביעה, או באירוע מחאה לגיטימי כטענת ההגנה.

12. יודגש שוב, כי המאשימה עצמה טענה במכתב התשובה כי היא בוחנת אפשרות לקבל את החומרים כדי לכלול במכלול חומר הראיות לקראת המשפט. יש לתמוה על כך שלא עשתה זאת קודם – האם באמת צריך היה לומר לחוקרי המשטרה לבקש ממר קופרברג את התיעוד הכתוב והמצולם המצוי בבנק, שהוא עצמו סיפר להם עליו?! – אך אנו מצויים בפתח המשפט ולא מאוחר מדי לתקן את המחדל. כידוע, הלכה פסוקה היא כי עצם אי-הימצאותו של מסמך מסוים בידי רשויות החקירה אין פירושה בהכרח כי לא מדובר בחומר חקירה, וכאשר מדובר בחומר שהיה על המשטרה לאספו והיא לא עשתה כן, מדובר בחומר חקירה לכל דבר ועניין (בש"פ 9322/99, עבד מסארווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (1), 376). עצם הצהרתה של המאשימה כי בכוונתה לאסוף את החומרים "על מנת לחזק את הראיות בתיק" היא הנותנת: ברור שמדובר בחומרים רלוונטיים לבירור העובדות בתיק.

13. לפיכך, מתבקש בזאת בית המשפט הנכבד להורות למאשימה להעביר לידי הסניגוריה את מלוא חומרי החקירה הנזכרים בסעיף 8 דלעיל.

14. מלוא החומר, לרבות הסכמי התקשרות, תיקי חקירה, מסמכים, תמונות, סרטונים וכל חומר אחר אשר נאסף על ידי חוקרים פרטיים, חברות חקירות פרטיות, חברות אבטחה וכיו"ב אשר נשכרו על ידי בנק לאומי, על ידי רקפת רוסק עמינוח ו/או עובדיהם ושליחיהם, ואשר ביצעו חקירות פרטיות, מעקבים, איסוף חומר ותיעוד של פעילות, בקשר לנאשמים ו/או לפעולות המחאה שלהם. בין היתר, מדובר בחברות ובאנשים הבאים: חברת G4S בע"מ (להלן: "G4S"); יריב קלר ברוך; סם זוננשיין; חברת Renzone Consulting (להלן: "רנזון");

15. כל החברות והאנשים הנ"ל עיסוקם חקירות פרטיות ואבטחה, והם נשכרו על ידי בנק לאומי ו/או מנהלתו, המתלוננת בתיק זה, רקפת רוסק-עמינוח, בין היתר על מנת לבצע חקירות פרטיות ולאסוף מידע ופרטים אישיים אודות הנאשמים בתיק זה ובני משפחותיהם, לבצע מעקבים אחרי הנאשמים ואחרי אחרים, ולתעד ולאסוף חומרים כתובים, מצולמים ומוסרטים אודות פעילות המחאה של הנאשמים. יש לכך דוגמאות רבות, חלקן יוזכרו להלן בסמוך לפרטי האנשים והחברות בהם ידובר, ודוגמה אחת ניתן להביא כבר בשלב זה: במסמך מס' 52 באחת מרשימות המסמכים נזכרת חקירה פרטית שבוצע בנק לאומי. למרות שדבר קיומה של החקירה הפרטית היה ידוע למשטרה, באופן תמוה היא לא טרחה לדרוש ולתפוס את דוח החקירה הפרטית ואת החומרים שנאספו במסגרתה (מצ"ב העתק מסמך מס' 52, מסומן כנספח 14).

16. כפי שעולה ממסמכים שבתיק החקירה - בנק לאומי ומנהלתו ו/או האנשים והחברות הנ"ל מסרו למשטרה חומרים באופן סלקטיבי, כלומר אך ורק מסמכים, תמונות וסרטונים שנועדו לשרת את מטרותיהם ולתמוך בטענותיהם. באופן תמוה, המשטרה והפרקליטות נמנעו בעקביות מלדרוש מהם את מלוא החומרים שנאספו – כך לכל אורך החקירה, ולגבי כל החוקרים הפרטיים למיניהם – למרות שהיה ברור לעין כל שקיימים חומרי-חקירה רבים אשר לא נמסרו למשטרה, שכן בנק לאומי ועובדיו וכן החוקרים עצמם העידו במשטרה וסיפרו על קיומם של חומרים כאמור. בכך, כשלה המשטרה כישלון קולוסאלי: לא יעלה על הדעת שהמשטרה תסתפק במסמכים בהם "מאכילים" אותה גופים ואנשים בעלי-עניין, ותימנע באופן סיסטמטי מלדרוש ולתפוס חומרי-חקירה שקיומם אינו מוסתר והם מצויים בידי אותם אנשים וגופים שנחקרו על ידה. הדבר עומד בניגוד מוחלט לפסיקת בית המשפט העליון בפרשת עבד מסארווה הנ"ל.

17. כל המסמכים, התמונות והסרטונים שנאספו על ידי חומר החקירה המבוקש כנ"ל מהווים חומר חקירה רלוונטי וחיוני בתיק זה. ראשית, מכיוון שניתן יהיה לבדוק ולהוכיח באמצעותם אירועים שאירעו ונזכרים בעובדות כתב האישום, על ידי כך שיתאפשר לבדוק תיעוד שנערך בזמן אמת אודות עצם קיומם של אירועי המחאה, מיקומם, משכם, מספר המשתתפים בהם, טיבה של הפעילות שנעשתה בהם, עדים שנכחו בסביבה, ועוד כהנה וכהנה מידע רלוונטי שיאפשר לקבוע האם אכן מדובר באירועים פליליים כטענת התביעה, או באירועי מחאה לגיטימיים כטענת ההגנה. שנית, ניתן יהיה לבחון ולהוכיח באמצעות חומר-חקירה זה את אופי פעילות הבילוש והחקירה האינטנסיבית שביצעו בנק לאומי והמתלוננת רקפת רוסק-עמינוח נגד הנאשמים, במשך פרק זמן ארוך מאוד, ואשר במסגרתו פגעו בנק לאומי והמתלוננת קשות בפרטיותם של הנאשמים ואף הטרידו אותם במעקבים, צילומים, איסוף מידע וכיו"ב, ואף איימו עליהם במטרה לא לגיטימית בעליל – להפחידם ולהלך עליהם אימים במטרה שיחדלו מפעילות המחאה הלגיטימית שלהם. למרות זאת, המאשימה לא מצאה לנכון להגיש כתב אישום נגד בנק לאומי ונגד רקפת רוסק עמינוח או עובדים אחרים של הבנק או החברות הפרטיות ששכר, ובכך הפלתה את הנאשמים לרעה, חטאה באכיפה ברחיקת ופגיעה

בזכויות היסוד של הנאשמים ובזכותם להליך הוגן ולמשפט צדק. טענות אלו מהוות, כמובן, חלק בלתי נפרד מקו ההגנה של המבקש, אם כי ההגנה אינה מתמצית כמובן בכך. לפיכך, מדובר בחומרי-חקירה רלוונטיים וחיוניים שלמבקש יש זכות לקבלם ושהמאשימה חייבת למסרם.

17. להלן יפורטו, דבר דבור על אופניו, פרטיהם של החברות והאנשים אשר נשכרו לבצע חקירות פרטיות, בילוש, מעקבים ואיסוף מידע אודות הנאשמים, וכן תיעוד פעילות המחאה שלהם:

18. חברת G4S: בהודעת העד אברהם בניה בתיק זה, שתפקידו מאבטח בחברה אבטחה G4S, נזכרת במפורש ההתקשרות בין בנק לאומי לבין G4S, וכן נזכרת העברת מידע אל בנק לאומי וקצין הבטחון שלו, וקבלת הנחיות ממנו, ככל הנראה לעובדי חברת G4S, והכל בקשר לפעילות מחאה שביצעו הנאשמים בתיק ואשר נזכרת בעובדות כתב האישום (מצ"ב הודעת אברהם בניה ומסומנת כנספח 15).

19. יריב קלר ברוך: עד זה מסר הודעה מפורטת במשטרה ביום 14.7.15, אשר בה נזכרת במפורש ההתקשרות עמו וטיבן של עבודות החקירה, הבילוש והתיעוד שנדרש לבצע נגד הנאשמים ובקשר לפעילות המחאה שלהם. לא למותר לציין כי בעדותו מזכיר ברוך גם מקרה עבר שבו – כאשר עבד בשליחותם של אחרים, שאינם קשורים לתיק זה – נתקל במבקש איליה מרשק, ואף מספר כיצד היתה ביניהם התנגשות רווית מתח שכללה חילופי דברים קשים ולטענתו גם אלימות, ושבה היתה מעורבת גם המשטרה (מצ"ב ההודעה ומסומנת כנספח 16).

20. סם זוננשיין: עד זה מסר הודעה מפורטת במשטרה, אשר בה נזכרת במפורש ההתקשרות עמו וטיבן של עבודות החקירה, הבילוש והתיעוד שנדרש לבצע נגד הנאשמים ובקשר לפעילות המחאה שלהם. (מצ"ב ההודעה ומסומנת כנספח 17).

21. חברת רנזון: במסמך המסומן במספר 28 בתיק החקירה שהועבר לנאשמים, נזכר מסמך אשר נערך על ידי חברה זו, אף היא חברת חקירות פרטיות שביצעה עבודות חקירה, בילוש ותיעוד עבור בנק לאומי ו/או רקפת רוסק עמינוח. על אף שהמסמך נזכר במסמך אחר המצוי בידי המשטרה, ולמרות שעל פי הדברים ברור שיש בו מידע מהותי שיכול לשפוך אור על אירועים הנזכרים בכתב האישום כמו גם על העבירות שביצעו בנק לאומי ורקפת רוסק עמינוח נגד הנאשמים – לא טרחה המשטרה לדרוש ולתפוס אותו (מצ"ב המסמך המסומן 28 בחומר החקירה, מסומן כנספח 18).

22. תמונה והודעות ווטסאפ ששלח העד ארז שריג אל המתלוננת רקפת רוסק עמינוח: המבקש ביקש, בסעיף 10ד למכתב הפנייה, להעביר לעיונו תמונה והודעות ווטסאפ ששלח העד ארז שריג, מנהל פרויקט הבניה של הבית הפרטי שבונה המתלוננת רקפת רוסק עמינוח, לפי דבריו, אל רקפת רוסק-עמינוח. יודגש, כי מדובר בתמונה שלטענתו צילם העד תוך כדי אירוע רלוונטי הנזכר בכתב האישום (מצ"ב הודעת ארז שריג, מסומנת כנספח 19). המשיבה סירבה להעביר את החומר הנ"ל בטענה שאינו מצוי בידה.

23. נימוק הסירוב של המאשימה לאו נימוק הוא. מדובר בחומר חקירה מובהק, שהעד הזכיר בהודעתו במשטרה, וחוקרי המשטרה היו צריכים כבר אז, בזמן אמת, לדרוש ממנו להעביר אליהם העתק של

התמונה וההודעה. כאמור, בית המשפט העליון קבע בהלכת **עבד מסארווה** הנ"ל, כי המשטרה אינה רשאית שלא לאסוף חומר חקירה רלוונטי המובא לידיעתה וניתן לתפיסה.

24. אין ספק שמדובר בחומר חקירה חשוב וחיוני: מדובר בתמונה שצילם עד ובהודעה ששלח, בזמן אמת, בעת התרחשותו של אירוע אשר נזכר בכתב האישום. אלו ראיות שיכולות להפריך את טענות התביעה, בדבר עצם התרחשות האירוע, זהות המשתתפים בו, אופי הפעילות שבוצעה בו, עדים שנכחו בו, ועוד. חומר החקירה יוכל לסייע, במידה רבה של סבירות, למבקש לתמוך ולבסס את הגנתו, ולערער את טענות המאשימה, ולפיכך זהו חומר חקירה רלוונטי והמבקש זכאי לקבלו.

25. **מלוא החומר הקשור לעד טיראן פרטוק, להתקשרות בינו לבין בנק לאומי ו/או רקפת רוסק עמינוח, וכל מסמך שנאסף, נערך והופק על ידו (לרבות תמונות, הודעות טקסט ו-ווטסאפ, סרטונים, קטעי-אודיו וכיו"ב) בקשר לנאשמים ולפעילות המחאה שלהם:** העד טיראן פרטוק הוא דמות מפתח בסיפור שהוביל לכתב האישום בתיק זה. מדובר בבריון-להשכיר אשר שירותיו נשכרו על ידי בנק לאומי ו/או רקפת רוסק עמינוח על מנת לבצע "עבודה מלוכלכת" שבה לא רצו לטנף את ידיהם, והוא ללא ספק ביצע אותה (פרטוק טען בפני אביו של ברק כהן כי הוא "שליח למשימות מיוחדות" של רקפת רוסק עמינוח...). כך למשל, כפי שעולה מהודעתו של הנאשם ברק כהן מיום 1.7.15 – פרטוק נשלח על ידי בנק לאומי ורקפת רוסק עמינוח אל אביו (!), במטרה לסחוט אותו באיומים וכך לגרום לברק כהן וליתר הנאשמים לחדול מפעילות המחאה הלגיטימית שלהם (**מצ"ב הודעת ברק כהן מיום 1.7.15, מסומנת נספח 20 ו-21**). וכך גם, באירוע בנוכר בכתב האישום מתאריך 4.12.2016 שבו נערכה הפגנה ליד רכבה של רקפת רוסק עמינוח בתום דיון בבית המשפט – התקשרו רקפת רוסק עמינוח ויועצו המשפטי של בנק לאומי, חנן פרידמן, אל פרטוק במטרה שיגיע למקום ויעזור להם להיחלץ מההפגנה. פרטוק אכן הגיע ונהג באלימות מכוערת כלפי המפגינים, לפי עדויות שנמסרו במשטרה (ראו למשל הודעת העדה סיגל אביבי מיום 13.12.2016 **המצ"ב ומסומנת נספח 22**).

26. גם מהודעותיו של פרטוק עצמו אשר נמסרו במשטרה, עולה כי הוא ביצע פעולות רבות שפגעו בפרטיות הנאשמים, הטרידו אותם חמורות ונעשו במטרה להלך עליהם אימים. עולה מעדויותיו כי הוא אסף חומר רב אודות הנאשמים ופעילות המחאה שלהם, לרבות מסמכים, תמונות וסרטונים. כמו כן, עולה מהודעותיו כי הוא עמד בקשר רציף עם רקפת רוסק עמינוח ועם גורמים אחרים בבנק לאומי, בין היתר באמצעות הודעות טקסט, אי-מיילים והודעות ווטסאפ (**מצ"ב הודעות פרטוק במשטרה, מסומנות כנספח 23**).

27. כל החומר הזה, שהמשטרה כמובן לא טרחה לדרוש ולתפוס מפרטוק על אף שידעה על קיומו, הוא חומר חקירה רלוונטי לתיק זה, מאותן סיבות שפורטו לעיל לגבי החוקרים הפרטיים: ראשית, מכיוון שמדובר בתיעוד שנעשה בזמן אמת של פעילות המחאה של הנאשמים, שעליה הם עומדים לדין בתיק זה, ועל כן מדובר בחומר חשוב מאין כמותו לבירור האמת העובדתית ועל מנת לאפשר לנאשמים להתגונן כראוי מפני האישומים המוטחים בהם. שנית, מכיוון שבמקרה של פרטוק אין ספק כי הלה נשכר על ידי בנק לאומי ורקפת רוסק עמינוח על מנת לבצע מטעמים ועבורם – ואכן ביצע – מעשים שיש בהם משום קשירת קשר לפשע, סחיטה באיומים, אימים, פגיעה בפרטיות והטרדה. אף על פי כן, לא הועמדו פרטוק ושולחיו לדין, ובנסיבות העניין יש בכך משום אכיפה

ברנית, הפליה אסורה ופגיעה בזכויות היסוד של הנאשמים. חומרי החקירה המבוקשים יסייעו למבקש לתמוך את הגנתו, וזוהי זכותו לקבלם וחובתה של המאשימה למסרם.

28. **הודעת אי-מייל שנשלחה על ידי ערן בן עזר אל רקפת רוסק-עמינוח:** העד ערן בן עזר טען בהודעתו במשטרה כי בעקבות שיחת טלפון שניהל עם הנאשם ברק כהן, הוא שלח אי-מייל אל רקפת רוסק עמינוח. המבקש ביקש מהמאשימה, בסעיף 8 של מכתב הפנייה, לקבל העתק של הודעת אי-מייל זו, אשר המשטרה לא טרחה לקבל מהעד למרות שציינה בהודעתו, כאמור. המאשימה סירבה בטענה שלא מדובר בחומר חקירה וכי המסמך אינו רלוונטי ואף פוגע בזכויות העדים והמתלוננים בתיק. **(מצ"ב הודעת העד ערן בן עזר, מסומנת כנספח 24).**

29. כפי שעולה מהודעתו של בן עזר, מדובר בהודעת אי-מייל המתעדת בזמן אמת את תוכן שיחתו עם ברק כהן ואת התרשמותו ממנה. ההודעה עצמה חיונית גם על מנת לבחון האם שיקפה באופן נאמן את השיחה או שמא עיוותה אותה, והדבר חשוב – למשל, על מנת לבדוק האם ההודעה יצרה רושם מוטעה אצל המתלוננת רקפת רוסק עמינוח (להבדיל מן השיחה הטלפונית עצמה) והביאה אותה לראות בכך הטרדה או פגיעה בפרטיות. יודגש, כי השיחה הטלפונית מהווה חלק מן המסכת העובדתית שמייחסת המאשימה לנאשמים בסיפור-העלילה שהיא טווה נגדם בכתב האישום. לפיכך, מדובר בחומר חקירה רלוונטי שהמשטרה צריכה היתה לדרוש ולתפוס כאשר הזכיר העד את קיומו בהודעתו. אם יש פגיעה כלשהי בזכות העד או המתלוננת בחשיפת הודעת האי-מייל, הרי כמובן אין היא יכולה לעמוד כנגד הפגיעה החמורה בזכויות הנאשמים, העומדים לדין פלילי – בתיק שבו המאשימה שבה וטוענת כי תדרוש מאסר בפועל אם יורשעו – וזכאים לקבל כל מסמך או מידע שיש בו כדי לשפוך אור על העובדות בזמן אמת.

30. **מסרון ששלחה המתלוננת רקפת רוסק-עמינוח:** במסמך המסומן במספר 36 בתיק החקירה שהועבר לידי הנאשמים, נזכר מסרון ששלחה המתלוננת רקפת רוסק עמינוח. על אף שמדובר בחומר חקירה חשוב אשר מצוי בידי המשטרה, כפי שעולה מהמסמך, המסרון עצמו לא נכלל בחומרי-החקירה שהועברו לסניגוריה. ככל הידוע וכפי שעולה מן המסמכים הקיימים, המתלוננת רקפת רוסק עמינוח הצהירה באותו מסרון על כך שאינה מתכוונת להגיש תלונה במשטרה נגד הנאשמים. יש לכך חשיבות רבה מאוד, כמובן, בתיק שבו המאשימה מבססת את כתב האישום, רובו ככולו, על טענות כי הנאשמים פגעו כביכול בפרטיות, הטרידו וכיו"ב את המתלוננת רקפת רוסק עמינוח. מטבע הדברים, בתיק שכזה הצהרתה של מתלוננת מרכזית כי אינה מתכוונת להגיש תלונה, היא עניין רלוונטי וחשוב שיש לבררו, ולנאשמים יש זכות לקבל לידם את העתק הצהרה זו במסגרת חומרי החקירה **(מצ"ב המסמך המסומן 36 בתיק החקירה, מסומן כנספח 25).**

31. **אוגדן מסמכים ודיסקים שנמסר למשטרה על ידי העדה קולין דרורי:** עדה זו מזכירה בהודעתה במשטרה מפורשות כי היא מסרה לידי חוקרי המשטרה אוגדן מסמכים ודיסקים שבו מרוכז מידע רב שנאסף על ידי שולחיה (בנק הפועלים בע"מ ו/או ציון קינן). על אף שלא יכולה להיות מחלוקת על כך שמדובר במידע חיוני ורלוונטי מאין כמותו לנאשמים ולתיק זה – מסרבת המאשימה למסרו. במקרה זה הדבר מוזר שבעתיים שכן כפי שראינו לעיל המשטרה התרשלה קשות בתפקודה בתיק זה ולא טרחה לדרוש מהעדים חומרים רלוונטיים שסיפרו לה שמצויים בידיהם, ואילו כאן מדובר בעדה שבאה מיזמתה עם מסמכים ודיסקים רבים ומסרה אותם לידי המשטרה – ואף על פי כן המאשימה מסרבת למסרם! **(מצ"ב הודעת קולין דרורי, מסומנת כנספח 26).**

32. **מלוא המסמכים אשר נאספו, נערכו והופקו על ידי בנק הפועלים בע"מ (להלן: "בנק הפועלים") בקשר לנאשמים ולפעילות המחאה שלהם:** בדומה לדברים שפורטו לעיל לגבי בנק לאומי, גם כאן מדובר בבנק שהוא חברה ציבורית אשר קיימות אינדיקציות רבות לכך שנעשתה בו עבודת-מטה משמעותית, נערכו דיונים, התייעצויות ונתקבלו החלטות שונות בקשר לנאשמים ולפעילות המחאה שלהם נגד הבנק ונגד מנהלו אז, המתלונן ציון קינן. כך למשל, בהודעתו של העד יוסף צביון (קב"ט בנק הפועלים) נזכרים תהליכים של דיונים וקבלת החלטות בבנק הפועלים בקשר להחלטה להגיש תלונה במשטרה, וכן פעולות שננקטו לאבטחת ציון קינן. כמו כן, העד מסר עדות לגבי מאורעות להם לא היה עד אלא ברור מדבריו שנמסרו לו על ידי ציון קינן ו/או אשתו ו/או בנו גלעד קינן. ברור כי חילופי המידע הללו נעשו, בין היתר, באמצעים שתועדו בזמן אמת, כגון אי-מיילים, הודעות טקסט, הודעות ווטסאפ וכיו"ב (מצ"ב הודעת יוסף צביון, מסומנת כנספח 27).

33. כפי שפורט לגבי בנק לאומי, כל החומרים הללו – מסמכים, הודעות, תמונות, סרטונים וכיו"ב – הינם חומרי חקירה חיוניים הנחוצים להגנת הנאשמים, בראש ובראשונה מכיוון שמתועדים בהם בזמן אמת התרחשויות הנזכרות בכתב האישום. למותר לחזור על הדברים שכאמור נכתבו בהרחבה לגבי החומרים המקבילים בבנק לאומי.

34. **תדפיס המרשם הפלילי של המתלונן ציון קינן:** המשיבה סירבה להעביר חומר חקירה חיוני זה, בטענה לפגיעה בזכותו של המתלונן לפרטיות. ברם, בנסיבות העניין אין זכות זו שקולה כנגד זכותם של הנאשמים לקבלת מלוא חומר החקירה, ולהליך הוגן. המתלונן ציון קינן קובל על כך שהנאשמים פגעו בפרטיותו והטרידו אותו. במה דברים אמורים? בין היתר, בניסיונותיהם של הנאשמים לברר האם ציון קינן נקט באלימות פיזית כלפי רעייתו מירה איסקקיס, בעקבות אינדיקציות שהגיעו על כך. לית מאן דפליג, כי אם מתברר שמנכ"ל הבנק הגדול במדינה מבצע עבירות חמורות של אלימות במשפחה נגד רעייתו – מדובר במידע שחייב להגיע לידיעת הציבור, לידיעת בעלי המניות של הבנק שהוא חברה ציבורית ולידיעת בעלי-התפקידים בדירקטוריון הבנק. ובכן, בדיקתם של הנאשמים העלתה כי אכן יש דברים בגו, וכי המתלונן ציון קינן אכן נהג להכות את רעייתו! כך עולה מן השיחה בין ברק כהן לבין חמותו של ציון קינן, גב' אסתר איסקקיס (השיחה מתועדת וזמינה לצפייה והאזנה בקישור: https://www.youtube.com/watch?v=8clyiFIM__M).

35. לא זו בלבד, אלא שכפי שפורסם לאחרונה בתקשורת, נגד ציון קינן נוהלה חקירה משטרתית ונוהלו הליכים פנימיים בתוך בנק הפועלים (אשר הוסתרו מעין הציבור, אך נערכה בקשר אליהם בורות בראשות נשיא בית הדין הארצי לעבודה לשעבר, סטיב אדלר) בחשד לפגיעה חמורה נוספת, על רקע מיני, באשה אחרת, עובדת בנק הפועלים לשעבר.

36. הנה כי כן, קיימת חשיבות רבה מאוד לחשיפת העבר הפלילי של מתלונן זה, שכן הוא מלין על כך שכביכול פגעו בפרטיותו כאשר ניסו לחשוף פרטים על אלימות שנקט כלפי נשים, ואילו מבחינת הנאשמים חלק מקו ההגנה שלהם בנוגע לאישום זה הינו כי היתה זו לא רק זכותם אלא חובתם הציבורית לחשוף את העובדה שבראש הבנק הגדול במדינה עומד אדם שלכאורה ביצע עבירות אלימות במשפחה ועבירות חמורות אחרות כלפי נשים. אין ספק כי אדם במעמד ציבורי כה רם המלין על כך שפגעו בפרטיותו, ולמעשה מכחיש בכך את זכות הציבור לדעת האם ביצע או לא ביצע

עבירות אלימות במשפחה ועבירות מין – אינו יכול למנוע חשיפת פרטים רלוונטיים בדבר קיומו או אי-קיומו של עבר פלילי רלוונטי, במשפט שבו מועמדים לדין נאשמים בין היתר על פגיעה בפרטיותו והטרדה, בדיוק בשל הניסיון לברר פרטים חשובים אלו.

37. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בזאת בית המשפט הנכבד להורות למאשימה לגלות ולהעביר לעיון הסניגוריה את מלוא חומרי החקירה המפורטים לעיל.

אסף דרעי, עו"ד
ב"כ המבקש (הנאשם 3)

